

Arrest

nr. 201 993 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A.-S. ROGGHE verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 november 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 1 december 2015 asiel aan. Op 14 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 juli 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn, afkomstig uit Masor China, district Hesarak, provincie Nangarhar in Afghanistan. U werd geboren in Peshawar (Pakistan) waar uw ouders, eveneens afkomstig uit Masor China, sinds de oorlog met Rusland zouden gewoond hebben. Omdat uw ouders geen documenten hadden in Pakistan keerden jullie in 1392 (2013-2014 volgens de Gregoriaanse kalender) met de voltallige familie terug naar Masor China, Hesarak, waar jullie opnieuw introkken in de ouderlijke woning. U zou daar ook blijven wonen, alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. Op een dag kreeg u immers een dreigbrief van Daesh. Een week na de dreigbrief, werd u benaderd door de taliban die u vroegen om samen te strijden. Uw vader ging akkoord, maar vertelde dat u eerst het huis diende af te werken en pas daarna zou aansluiten. Een tijdje later werd u door de taliban gespot, waarop zij u vroegen waarom u zich destijds niet had aangesloten. Zij eisten dat u zich zou aansluiten. U weigerde, maar werd geslagen en bedreigd. Zij vertelden u dat zij later zouden terugkeren en u dan wel diende mee te gaan. Uw neef zou daarop met de smokkelaar hebben gesproken waarop u Afghanistan besloot te verlaten. U verliet Afghanistan op de vijftiende van Eid en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovakije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 1 december 2015 een asielaanvraag indiende. Na uw vertrek zouden uw ouders nog worden lastiggevallen door de taliban. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 25 april 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over uw opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. Zo gaf u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers dat u op dat moment 17 jaar zou zijn (Fiche NBMV). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 17 december 2015 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is. U werd gewezen op de bevindingen van het medisch onderzoek en beweerde dat deze niet correct konden zijn, aangezien uw moeder u had verteld dat u zeventien was toen u vertrok. U ging echter niet in beroep tegen de uitkomst van het onderzoek en bleef zelfs ten aanzien van het CGVS volhouden dat u jonger zou zijn dan men had vastgesteld (Gehoorverslag CGVS, d.d. 25 april 2017, p. 3). Wat er ook van zij, toen u dan gevraagd werd wat uw werkelijke leeftijd dan wel zou zijn, verklaarde u evenwel slechts 18 jaar oud te zijn. U kende echter uw geboortedatum niet, noch wist u in welk jaar u geboren werd (CGVS, p. 3). Dat u dit niet eens bij benadering zou weten is opmerkelijk. Het lijkt er dan ook op dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich een pak jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw beweerde minderjarigheid, quod non, dient te worden vermeld dat u evenwel geen enkel stuk neerlegde ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 8 april 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om

zijn identiteit (en zijn relaas) zo goed mogelijk te staven. Gevraagd naar uw taskara (identiteitsbewijs) verklaarde u nogal stereotiep deze te zijn kwijtgeraakt in Hongarije (CGVS, p. 3). Vreemd genoeg zou u later verklaren dat u deze verloor in de bossen in Bulgarije (CGVS, p. 16). U legde bij uitbreiding geen enkel document neer. Frappanter was echter dat u zou beweren dat men het niet had gevraagd om documenten mee te brengen en u bovendien liet uitschijnen hiertoe geen enkele poging te hebben ondernomen (CGVS, p. 3). U werd echter meermaals gewezen op het belang van deze documenten. Bovendien verklaarde u zelf in de aanwezigheid van andere Afghanen in een opvangcentrum te verblijven (CGVS, p. 16), waar u meer dan waarschijnlijk kan rekenen op de ondersteuning van de nodige sociaal assistenten. Dat u dan zou beweren niet op de hoogte te zijn van het belang van documenten (CGVS, p. 16), is niet serieus. Het lijkt er dan ook sterk op dat u weinig tot geen oprechte inspanningen hebt geleverd om te voldoen aan op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust. Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met geloofwaardige verklaringen daaromtrent, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. De desinteresse die u hebt tentoongespreid om te voldoen aan deze medewerkingsplicht, des te meer.

Ten tweede heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit Masor China (Hesarak), noch aan uw verblijf in Pakistan, en wel om volgende redenen. Zo moet vooreerst vermeld worden dat u geen enkel document (verblijfskaarten, attesten, diploma's, foto's, ...) neerlegde ter staving van uw herkomst uit Afghanistan en/of uw verblijf in Pakistan (CGVS, p. 2, 3, 6). Op basis van uw verklaringen blijkt ook nog eens dat u niet eens de moeite hebt gedaan dergelijke documenten te verkrijgen (zie supra). Niet alleen ondermijnt het ontbreken van documenten ter staving van uw herkomst en verblijfplaatsen ernstig uw geloofwaardigheid, maar kan het CGVS bovendien enkel afgaan op uw verklaringen, die geenszins konden overtuigen.

Ten eerste dient immers te worden gewezen op de discrepantie tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ten aanzien van het CGVS. Zo had u bij de DVZ dan wel laten optekenen in Peshawar (Pakistan) te zijn geboren, maar vermeldde u daar ook dat u de laatste zestien jaar in Hesarak zou hebben verbleven (Verklaring DVZ, p. 1). Vreemd genoeg verklaarde u ten aanzien van het CGVS dan weer dat u het grootste deel van uw leven in Pakistan hebt doorgebracht, en pas de laatste twee jaar van uw leven in Hesarak zou hebben gewoond. Gewezen op dit opmerkelijke verschil, gaf u enkel aan dat u dat zo niet had gezegd (CGVS, p. 5), hetgeen geen afdoende verschoning is voor een dergelijke tegenstrijdigheid.

Ten tweede bleek u bijzonder weinig te weten over Pakistan, voor iemand die er zo lang zou hebben gewoond. Zo legde u geen enkel document neer ter staving van uw verblijf in Pakistan (zie supra). U zou in Peshawar in Kharkano hebben gewoond, maar wist naast deze ene wijk in de stad, geen enkele andere buurt bij naam te noemen (CGVS, p. 5, 9). U wist niet bij welke provincie Peshawar hoorde (CGVS, p. 4), noch kon u ook maar één provincie in Pakistan opsommen. Wat meer is, u kan naast Peshawar niet één andere stad in Pakistan noemen (CGVS, p. 8). U zou verder geen woord Urdu spreken (CGVS, p. 11). Hoewel Pashtu de lingua franca blijkt te zijn in Peshawar, is het opmerkelijk dat u niet eens de officiële taal van Pakistan zou kunnen spreken. Temeer u beweerde te hebben gewerkt op een markt en daar ongetwijfeld mee moet geconfronteerd zijn (CGVS, p. 11). U had verder geen idee hoe de vlag van Pakistan er uit ziet, noch leek u vreemd genoeg te weten langs welke kant van de weg men in Pakistan zou rijden, daar u "beide kanten" zou aangeven. U kende bij uitbreiding geen enkele politieke leider in Pakistan (CGVS, p. 17).

Ten derde kon ook uw verblijf in Masor China, Hesarak niet overtuigen. Ook hier dient vooreerst te worden gewezen op de vaststelling dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw verblijf (zie supra). Hoewel u zich reeds tegensprak met uw verklaringen ten aanzien van de DVZ (zie supra), is het merkwaardig dat u zelfs tijdens het gehoor op het CGVS tegenstrijdige verklaringen zou afleggen. Zo werd u gevraagd vanaf wanneer u in Hesarak zou hebben verbleven en gaf u aan dat het sinds 1394 zou zijn (CGVS, p. 5). Vreemd genoeg zou u later laten optekenen dat u reeds in 1392 naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd. Opmerkelijk, aangezien u nooit elders zou hebben verbleven dan in Hesarak. Op deze tegenstrijdigheid gewezen, corrigeerde u uw verklaringen en meende u nu toch in 1392 naar Afghanistan te zijn getrokken. Wanneer exact dat moet geweest zijn, wist u echter niet (CGVS, p. 6)

Verder verklaarde u afkomstig te zijn uit Hesarak en werd gevraagd welke districten daarrond zouden liggen, waarop u antwoordde: "Haji Kala en Shena Zaura". Hetgeen geen districten zijn. Waarop u dan weer antwoordde dat u de vraag niet begreep (CGVS, p. 6). Gevraagd in welk district u dan wel zou wonen, gaf u plots aan "Masor China", de naam van uw dorp. U leek weinig vertrouwd met deze termen. Gevraagd wat Hesarak dan was, gaf u dan wel weer aan dat het een district is. Op de (herhaalde) vraag welke districten daarrond zouden liggen, gaf u nogal vreemd aan dat er 22 districten zijn in Nangarhar. Toen u voor de zoveelste keer werd gevraagd welke daarvan dan rond Hesarak zouden liggen, antwoordde u dan ook dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 6). Dat u dan wel zou weten dat er 22 districten zijn in Nangarhar, doet vermoeden dat u een eerder oppervlakkig ingestudeerde kennis bezit. U werd gevraagd welke provincies zich naast Nangarhar nog in het Oosten van Afghanistan bevinden en kon naast Logar en Kunar geen enkele andere provincie benoemen. Frappanter was echter dat u op de vraag welke de hoofdstad van de provincie Nangarhar is, Kabul zou antwoorden (CGVS, p. 7). Dergelijke gebrekkige kennis valt niet te rijmen met uw beweringen.

Vervolgens verklaarde u verder een Pashtu te zijn en werd u gevraagd welke andere etniciteiten in Hesarak zouden leven. Vreemd genoeg verklaarde u dat er nog Tadzjieken en Hazara zouden wonen, terwijl uit informatie blijkt dat Hesarak volledig bevolkt wordt door de Pashtu (CGVS, p. 7). U werd vervolgens gevraagd in welk dorp het districtscenter zou liggen en gaf eerst aan "Het district", waarna u gevraagd werd in welk dorp het was en u aangaf dat u het niet wist. Pas na lang twifelen noemde u twee dorpen die in de buurt zouden liggen. Van Ragha, volgens verschillende kaarten het dorp waar het districtscenter zou zijn gelegen, leek u niet veel te weten: "Het is er dichtbij". U wist verder geen enkele bazaar op te noemen in uw district, noch kon u de naam van één ziekenhuis geven. U wist bij uitbreiding niet zeker of er andere ziekenhuizen in het district waren (CGVS, p. 10). U verklaarde dat er één school in uw dorp zou zijn, maar wist de naam niet. Welke andere scholen er zich in uw district bevonden wist u evenmin. U kon dan wel de maanden van de kalender vlekkeloos opsommen, maar wist evenwel niet in welke seizoenen uw vader zijn gewassen zou planten, noch welke de wintermaanden waren (CGVS, p. 14). Een dergelijke oppervlakkige kennis wijst eens te meer op het mogelijke ingestudeerde karakter ervan. U beweerde verder dat er geen verkiezingen waren geweest toen u in Hesarak woonde, terwijl er in 2014 nog nationale verkiezingen waren. U wist dan ook niet wanneer deze laatste nationale verkiezingen hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 14). U had verder geen weet van politieke partijen in Afghanistan, noch had u ooit gehoord van de naam Hekmatyar, de stichter van Hezb-e Islami. Wat dat dan weer was, wist u evenmin (CGVS, p. 15-16). Ook Haqqani had voor u geen betekenis (CGVS, p. 22). U wist verder niet wie de schaduwgouverneur voor de taliban was in Hesarak (CGVS, p. 20), noch had u ooit gehoord van Syeed Rahman, nochtans een prominente talib in uw regio (CGVS, p. 21). U wist dan wel te melden dat er een incident was waarbij Ali Shah om het leven kwam, maar wie hij was wist u niet. U wist dat er een zelfmoordaanslag gebeurde op het districtshoofd, maar waar dit was, wist u niet. Nochtans gebeurde dit in het districtshuis zelf. Dat u dit zou ontgaan is niet ernstig en sterkt het vermoeden dat het hier wederom om (gebrekkig) ingestudeerde kennis gaat. U wist zo ook te vermelden dat Qari Tor werd aangevallen, maar wie of wat dat was, wist u niet (CGVS, p. 21-22). U zou weet hebben van een militaire basis in het district, maar de naam ervan moest u schuldig blijven. U kon allermindst de weg naar van uw district naar Jalalabad beschrijven, noch wist u welke dorpen u op deze weg zou tegenkomen (CGVS, p. 22). Tot slot meende u dat Afghanistan grenst aan Iran, Pakistan en Tadzjikistan (CGVS, p. 15). Turkmenistan en Oezbekistan leek u zijn te vergeten.

Ten vierde kon ook uw reisweg niet overtuigen. Zo legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 18). U wist verder enkel te melden dat u Afghanistan zou hebben verlaten op de vijftiende Eid, maar welke maand of jaar dat dan weer was, wist u niet (CGVS, p. 14). U had dan ook geen idee wanneer in België was aangekomen (CGVS, p. 16). U werd gevraagd waar u de grens tussen Afghanistan en Iran zou zijn gekruist en antwoordde Balochistan, een provincie in Pakistan, terwijl u vreemd genoeg Pakistan niet had vermeld als land waarheen u zou hebben gereisd (CGVS, p. 16). Hoe dan ook, waar exact u de grens had overgestoken in Balochistan, wist u niet. Op de vraag welke

plaatsen u in Iran passeerde antwoordde u nogal stereotiep Teheran. Niets anders. Welke kant van de weg men in Iran zou rijden wist u evenmin. De verschoning dat u in de koffer zat, kan niet overtuigen daar het weinig waarschijnlijk is dat u (zoals u) verklaarde anderhalve maand zo zou hebben gereisd (CGVS, p. 17). Tot slot voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 9, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten vijfde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo verklaarde u nooit naar school te zijn geweest (CGVS, p. 9), al blijkt uit volgende vaststellingen dat u toch mogelijks hoger opgeleid zou zijn dan u beweert. Zo is het opvallend dat u zou verklaren niet te kunnen lezen of schrijven, maar u alsnog voldoende opgeleid zou zijn om over een profiel op FB te beschikken. Dat u ondertussen in het Frans zou schrijven op uw profiel (CGVS, p. 24), valt helemaal niet te rijmen met het profiel van een analfabeet. Tot slot werd vastgesteld dat u verschillende documenten op de DVZ telkens met dezelfde handtekening ondertekende. Opnieuw een sterke indicatie dat u wel degelijk geletterd bent en zich dan ook een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit uw beweerde herkomstregio.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van deze beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in de regio hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Hoe dan ook zou die ongeloofwaardigheid ook nog blijken uit volgende vaststellingen. Zo legde u ten eerste geen enkel document neer ter staving van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend (zie supra). Zo verklaarde u van Daesh een dreigbrief te hebben ontvangen (CGVS, p. 18). Wanneer u die had ontvangen, wist u niet. Gepolst naar de inhoud van die brief, verklaarde u vreemd genoeg dat er "Niets speciaal" in stond en het enkel diende om mensen af te schrikken (CGVS, p. 19). Waarom zij dan in de eerste plaats een brief zouden schrijven is sowieso al vreemd. Dat u bij de DVZ nog had verklaard dat zij eisten dat u zich zou aansluiten bij Daesh (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), is nog vreemder. Hierop gewezen, verklaarde u dat enkel de taliban u wou inlijven. Gepolst naar de datum van ontvangst van de tweede dreigbrief, moest u ook het antwoord schuldig blijven. U had geen idee wie deze brieven had ondertekend, noch had u deze brieven meegebracht. U wist niet dat het belangrijk was. Tot slot dient te worden vermeld dat u van deze problematiek tijdens gesprek in het kader van uw (beweerde) situatie als Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) geen melding had gemaakt. Zo vreesde u toen enkel ontvoeringen door Daesh. U ontkende. (CGVS, p. 20). Wat er ook van zij, ook de vaststelling dat uw familie, ondanks alles, nog steeds thuis zou wonen (CGVS, p. 8), ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering in Afghanistan door de taliban zelden tot nooit voorkomt. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpsvoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Rekrutering door de taliban is aldus hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelte ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Op de vraag waarom de taliban net u wilde rekruteren, gaf u enkel aan dat dat is wat zij doen. Waarom zij net u zouden rekruteren, aangezien u zelfs geen ervaring had met wapens, is onduidelijk (CGVS, p. 23). U hebt aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat uw situatie van bovenstaande informatie zou afwijken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U legde geen documenten neer ter staving van uw relaas. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op

zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, verblijfplaatsen, reisweg, profiel en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 2, 3, 17, 24), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1 Het CGVS beschouwt dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld wat betreft zijn exacte leeftijd. Verzoeker heeft verteld wat hij van zijn moeder wist. Ze had verteld dat hij zeventien was toen hij vertrok. Misschien was hij ouder maar hij wist het niet. Het gaat niet om een leugen. Veel Afghanen kennen hun exacte leeftijd niet.

2 Het CGVS verwijt ook verzoeker geen stuk neer te leggen ter staving van identiteit. Verzoeker heeft zijn taskara in de bossen in Bulgarije verloren. Het was helemaal niet in Hongarije. Hij is nooit naar Hongarije gegaan. Hij reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovakije, Oostenrijk, Duitsland naar België. Hongarije is een vergissing van de tolk.

3 Het CGVS hecht geen geloof aan de recente herkomst uit Masor China (Hesarak) noch aan zijn verblijf in Pakistan. Het CGVS onderlijnt de discrepantie tussen zijn verklaringen bij de DVZ en ten aanzien van het CGVS. Volgens het CGVS heeft verzoeker bij de DVZ vermeld dat hij in Pashawar is geboren maar dat hij de laatste zestien in Hesarak heeft verbleven. Ten aanzien van het CGVS heeft hij verklaard dat hij het grootste deel van zijn leven in Pakistan heeft doorgebracht en pas de laatste twee jaar van zijn leven in Hesarak heeft gewoond. Verzoeker bevestigt dat de DVZ een vergissing heeft gedaan. De DVZ heeft het tegendeel van zijn verklaring genoteerd. Het relaas ten aanzien van het CGVS is juist.

Het CGVS onderlijnt dat verzoeker bijzonder weinig wist over Pakistan. Hij erkent dat hij heeft gelogen. Kennissen hebben hem aangeraden om geen informatie over Pakistan te geven. Hij heeft helaas deze adviezen gevolgd. Hij heeft een goede kennis van Pakistan maar heeft tijdens het interview geen informatie gegeven.

4. Het CGVS beschouwt dat hij hoger opgeleid is dan wat hij beweert. Verzoeker was analfabeet in Afghanistan en Pakistan. Sinds bijna 2 jaar volgt hij lessen van Frans. Nu kan hij dus een beetje lezen en schrijven. Hij heeft ook een profiel facebook opgericht op basis van zijn opleiding in België.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in

laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu (i) er ernstige twijfels bestaan over de door hem opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd, (ii) hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geen duidelijk zicht heeft gegeven op waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven en (iii) er sterke indicaties zijn dat hij wel degelijk geletterd is en zich dan

ook een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijkomend oordeelt de commissaris-generaal nog dat verzoeker, hoewel hij verklaarde van Daesh een dreigbrief te hebben ontvangen, geen enkel document neerlegde ter staving van de problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend, dat verzoeker van deze problematiek geen melding had gemaakt tijdens het gesprek in het kader van zijn (beweerde) situatie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dat verzoekers geloofwaardigheid eens te meer ondermijnd wordt door het feit dat zijn familie, ondanks alles, nog steeds thuis zou wonen en dat uit informatie van het CGVS blijkt dat gedwongen rekrutering in Afghanistan door de taliban zelden tot nooit voorkomt, zodat onduidelijk is waarom zij net verzoeker, die zelfs geen ervaring had met wapens, zouden willen rekruteren. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop hij kan terugvallen, die de kern van zijn asielrelaas raken, te verzwijgen, de beoordeling van de nood aan bescherming voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet onmogelijk maakt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er tijdens zijn gehoor op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn reële situatie voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 25 april 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn identiteit en (recente) herkomst.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat er ernstige twijfels bestaan over verzoekers opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Verzoeker deed zich immers onterecht voor als minderjarige ten tijde van zijn asielaanvraag (adm. doss., stuk 17, bijlage 26). Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de Dienst Voogdij op 17 december 2015 een medisch onderzoek liet uitvoeren waarbij werd vastgesteld dat verzoeker *“een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is”* (adm. doss., stuk 12). Dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn asielaanvraag bijna 17 jaar zou zijn geweest, blijkt na medisch onderzoek dus onmogelijk. Verzoeker werpt hiertegen op dat het niet gaat om een leugen, maar dat hij verteld heeft wat hij van zijn moeder, die hem had verteld dat hij 17 jaar was toen hij vertrok, wist. Bovendien benadrukt verzoeker dat vele Afghanen hun exacte leeftijd niet kennen. In zoverre wordt aangenomen dat verzoeker, net zoals vele Afghanen, zijn exacte geboortedatum niet kent, kan echter niet worden aanvaard dat hij of zijn moeder gelooft dat hij meer dan vijf jaar jonger is dan hij in werkelijkheid is. Bovendien stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker geen enkel stuk neerlegde ter staving van zijn identiteit en over de redenen daarvoor ongeloofwaardige verklaringen aflegde:

“Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 8 april 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een

asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en zijn relaas) zo goed mogelijk te staven. Gevraagd naar uw taskara (identiteitsbewijs) verklaarde u nogal stereotiep deze te zijn kwijtgeraakt in Hongarije (CGVS, p. 3). Vreemd genoeg zou u later verklaren dat u deze verloor in de bossen in Bulgarije (CGVS, p. 16). U legde bij uitbreiding geen enkel document neer. Frappanter was echter dat u zou beweren dat men het niet had gevraagd om documenten mee te brengen en u bovendien liet uitschijnen hiertoe geen enkele poging te hebben ondernomen (CGVS, p. 3). U werd echter meermaals gewezen op het belang van deze documenten. Bovendien verklaarde u zelf in de aanwezigheid van andere Afghanen in een opvangcentrum te verblijven (CGVS, p. 16), waar u meer dan waarschijnlijk kan rekenen op de ondersteuning van de nodige sociaal assistenten. Dat u dan zou beweren niet op de hoogte te zijn van het belang van documenten (CGVS, p. 16), is niet serieus. Het lijkt er dan ook sterk op dat u weinig tot geen oprechte inspanningen hebt geleverd om te voldoen aan op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust. Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met geloofwaardige verklaringen daaromtrent, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. De desinteresse die u hebt tentoongespreid om te voldoen aan deze medewerkingsplicht, des te meer.”

Verzoeker herhaalt dat hij zijn taskara in de bossen in Bulgarije verloren heeft en dat hij nooit naar Hongarije is gegaan. Het louter volharden in een versie van de beweerde feiten heft de vastgestelde tegenstrijdigheid over waar hij zijn taskara verloren is evenwel niet op. In de mate dat verzoeker deze tegenstrijdigheid wijt aan een vergissing van de tolk, wijst de Raad erop dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Te dezen verklaarde verzoeker zowel bij aanvang als op het einde van het gehoor op het CGVS duidelijk de aanwezige tolk goed te begrijpen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 25 april 2017, p. 2 en 24). Het motief in de bestreden beslissing dat zijn bewering dat hij niet op de hoogte was van het belang van documenten niet serieus is, laat verzoeker bovendien volledig ongemoeid. Dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier en pertinent is, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen.

Daarnaast kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat verzoeker geen duidelijk zicht heeft gegeven op waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven en dat er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente herkomst uit Masor China (Hesarak), noch aan zijn verblijf in Pakistan.

Zo stelde de commissaris-generaal in de eerste plaats een discrepantie vast tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en bij het CGVS. Daar waar verzoeker bij de DVZ had laten optekenen in Peshawar (Pakistan) geboren te zijn en de laatste zestien jaar in Hesarak (Afghanistan) te hebben verbleven (adm. doss., stuk 15, Verklaring DVZ, p. 1), verklaarde hij op het CGVS vreemd genoeg dat hij pas de laatste twee jaar van zijn leven in Hesarak heeft gewoond en al die tijd voordien in Pakistan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 25 april 2017, p. 5). Verzoeker laat hierover gelden *“dat de DVZ een vergissing heeft begaan”* en het tegendeel van zijn verklaring heeft genoteerd, doch zo al kan worden aangenomen dat dit het geval is, dan nog was het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en deze fout aan te duiden en te corrigeren. *In casu* heeft verzoeker dat echter niet gedaan. In tegendeel, nadat hem het verslag bij de DVZ in het Pashtou werd voorgelezen, heeft verzoeker dit ondertekend en daarbij verklaard dat de erin vervatte inlichtingen oprecht zijn. Verzoeker kan dan ook niet thans voorhouden dat zijn verklaringen op de DVZ verkeerd genoteerd werden.

Bovendien bleek verzoeker, voor iemand die er zo lang zou hebben gewoond, bijzonder weinig te weten over Pakistan:

“Zo legde u geen enkel document neer ter staving van uw verblijf in Pakistan (zie supra). U zou in Peshawar in Kharkano hebben gewoond, maar wist naast deze ene wijk in de stad, geen enkele andere buurt bij naam te noemen (CGVS, p. 5, 9). U wist niet bij welke provincie Peshawar hoorde (CGVS, p. 4), noch kon u ook maar één provincie in Pakistan opsommen. Wat meer is, u kan naast Peshawar niet één andere stad in Pakistan noemen (CGVS, p. 8). U zou verder geen woord Urdu spreken (CGVS, p. 11). Hoewel Pashtu de lingua franca blijkt te zijn in Peshawar, is het opmerkelijk dat u niet eens de officiële taal van Pakistan zou kunnen spreken. Temeer u beweerde te hebben gewerkt op een markt en daar ongetwijfeld mee moet geconfronteerd zijn (CGVS, p. 11). U had verder geen idee hoe de vlag van Pakistan er uit ziet, noch leek u vreemd genoeg te weten langs welke kant van de weg men in Pakistan zou rijden, daar u “beide kanten” zou aangeven. U kende bij uitbreiding geen enkele politieke leider in Pakistan (CGVS, p. 17).”

Verzoeker stelt hierover dat hij een goede kennis van Pakistan heeft, maar dat hij daarover gelogen heeft omdat kennissen hem hadden aangeraden om geen informatie over Pakistan te geven. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het geven van een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen inzake zijn kennis van Pakistan, zonder de vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Hij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont hij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zouden zijn. Aldus blijft dit motief overeind en wordt het door de Raad overgenomen.

Daarnaast laat verzoeker de volgende motieven in de bestreden beslissing over zijn verblijf in het dorp Masor China, in het district Hesarak (Afghanistan) en over zijn reisweg volledig ongemoeid:

“Ook hier dient vooreerst te worden gewezen op de vaststelling dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw verblijf (zie supra). Hoewel u zich reeds tegensprak met uw verklaringen ten aanzien van de DVZ (zie supra), is het merkwaardig dat u zelfs tijdens het gehoor op het CGVS tegenstrijdige verklaringen zou afleggen. Zo werd u gevraagd vanaf wanneer u in Hesarak zou hebben verbleven en gaf u aan dat het sinds 1394 zou zijn (CGVS, p. 5). Vreemd genoeg zou u later laten optekenen dat u reeds in 1392 naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd. Opmerkelijk, aangezien u nooit elders zou hebben verbleven dan in Hesarak. Op deze tegenstrijdigheid gewezen, corrigeerde u uw verklaringen en meende u nu toch in 1392 naar Afghanistan te zijn getrokken. Wanneer exact dat moet geweest zijn, wist u echter niet (CGVS, p. 6)

Verder verklaarde u afkomstig te zijn uit Hesarak en werd gevraagd welke districten daarrond zouden liggen, waarop u antwoordde: “Haji Kala en Shena Zaura”. Hetgeen geen districten zijn. Waarop u dan weer antwoordde dat u de vraag niet begreep (CGVS, p. 6). Gevraagd in welk district u dan wel zou wonen, gaf u plots aan “Masor China”, de naam van uw dorp. U leek weinig vertrouwd met deze termen. Gevraagd wat Hesarak dan was, gaf u dan wel weer aan dat het een district is. Op de (herhaalde) vraag welke districten daarrond zouden liggen, gaf u nogal vreemd aan dat er 22 districten zijn in Nangarhar. Toen u voor de zoveelste keer werd gevraagd welke daarvan dan rond Hesarak zouden liggen, antwoordde u dan ook dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 6). Dat u dan wel zou weten dat er 22 districten zijn in Nangarhar, doet vermoeden dat u een eerder oppervlakkig ingestudeerde kennis bezit. U werd gevraagd welke provincies zich naast Nangarhar nog in het Oosten van Afghanistan bevinden en kon naast Logar en Kunar geen enkele andere provincie benoemen. Frappanter was echter dat u op de vraag welke de hoofdstad van de provincie Nangarhar is, Kabul zou antwoorden (CGVS, p. 7). Dergelijke gebrekkige kennis valt niet te rijmen met uw beweringen.

Vervolgens verklaarde u verder een Pashtu te zijn en werd u gevraagd welke andere etniciteiten in Hesarak zouden leven. Vreemd genoeg verklaarde u dat er nog Tadzjieken en Hazara zouden wonen, terwijl uit informatie blijkt dat Hesarak volledig bevolkt wordt door de Pashtu (CGVS, p. 7). U werd vervolgens gevraagd in welk dorp het districtscenter zou liggen en gaf eerst aan “Het district”, waarna u gevraagd werd in welk dorp het was en u aangaf dat u het niet wist. Pas na lang twifelen noemde u twee dorpen die in de buurt zouden liggen. Van Ragha, volgens verschillende kaarten het dorp waar het districtscenter zou zijn gelegen, leek u niet veel te weten: “Het is er dichtbij”. U wist verder geen enkele bazaar op te noemen in uw district, noch kon u de naam van één ziekenhuis geven. U wist bij uitbreiding niet zeker of er andere ziekenhuizen in het district waren (CGVS, p. 10). U verklaarde dat er één school in uw dorp zou zijn, maar wist de naam niet. Welke andere scholen er zich in uw district bevonden wist u evenmin. U kon dan wel de maanden van de kalender vlekkeloos opsommen, maar wist evenwel niet in welke seizoenen uw vader zijn gewassen zou planten, noch welke de wintermaanden waren (CGVS, p. 14). Een dergelijke oppervlakkige kennis wijst eens te meer op het mogelijke ingestudeerde karakter ervan. U beweerde verder dat er geen verkiezingen waren geweest toen u in Hesarak woonde, terwijl er in 2014 nog nationale verkiezingen waren. U wist dan ook niet wanneer deze laatste nationale verkiezingen hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 14). U had verder geen weet van politieke partijen in Afghanistan, noch had u ooit gehoord van de naam Hekmatyar, de stichter van Hezb-e Islami. Wat dat dan weer was, wist u evenmin (CGVS, p. 15-16). Ook Haqqani had voor u geen betekenis (CGVS, p. 22). U wist verder niet wie de schaduwgouverneur voor de taliban was in Hesarak (CGVS, p. 20), noch had u ooit gehoord van Syeed Rahman, nochtans een prominente talib in uw regio (CGVS, p. 21). U wist dan wel te melden dat er een incident was waarbij Ali Shah om het leven kwam, maar wie hij was wist u niet. U wist dat er een zelfmoordaanslag gebeurde op het districtshoofd, maar waar dit was, wist u niet. Nochtans gebeurde dit in het districtshuis zelf. Dat u dit zou ontgaan is niet ernstig en sterkt het vermoeden dat het hier wederom om (gebrekkig) ingestudeerde kennis gaat. U wist zo ook te vermelden dat Qari Tor werd aangevallen, maar wie of wat dat was, wist u niet (CGVS, p. 21-22). U zou weet hebben van een militaire basis in het district, maar de naam ervan moest u schuldig blijven. U kon allerminst de weg naar van uw district naar Jalalabad beschrijven, noch wist u welke dorpen u op deze

weg zou tegenkomen (CGVS, p. 22). Tot slot meende u dat Afghanistan grenst aan Iran, Pakistan en Tadzjikistan (CGVS, p. 15). Turkmenistan en Oezbekistan leek u zijn te vergeten.

Ten vierde kon ook uw reisweg niet overtuigen. Zo legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 18). U wist verder enkel te melden dat u Afghanistan zou hebben verlaten op de vijftiende Eid, maar welke maand of jaar dat dan weer was, wist u niet (CGVS, p. 14). U had dan ook geen idee wanneer in België was aangekomen (CGVS, p. 16). U werd gevraagd waar u de grens tussen Afghanistan en Iran zou zijn gekruist en antwoordde Balochistan, een provincie in Pakistan, terwijl u vreemd genoeg Pakistan niet had vermeld als land waarheen u zou hebben gereisd (CGVS, p. 16). Hoe dan ook, waar exact u de grens had overgestoken in Balochistan, wist u niet. Op de vraag welke plaatsen u in Iran passeerde antwoordde u nogal stereotiep Teheran. Niets anders. Welke kant van de weg men in Iran zou rijden wist u evenmin. De verschoning dat u in de koffer zat, kan niet overtuigen daar het weinig waarschijnlijk is dat u (zoals u) verklaarde anderhalve maand zo zou hebben gereisd (CGVS, p. 17). Tot slot voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 9, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Vervolgens trekt de commissaris-generaal verzoekers voorgehouden profiel als analfabeet op de volgende gronden in twijfel:

“Ten vijfde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo verklaarde u nooit naar school te zijn geweest (CGVS, p. 9), al blijkt uit volgende vaststellingen dat u toch mogelijks hoger opgeleid zou zijn dan u beweert. Zo is het opvallend dat u zou verklaren niet te kunnen lezen of schrijven, maar u alsnog voldoende opgeleid zou zijn om over een profiel op FB te beschikken. Dat u ondertussen in het Frans zou schrijven op uw profiel (CGVS, p. 24), valt helemaal niet te rijmen met het profiel van een analfabeet. Tot slot werd vastgesteld dat u verschillende documenten op de DVZ telkens met dezelfde handtekening ondertekende. Opnieuw een sterke indicatie dat u wel degelijk geletterd bent en zich dan ook een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit uw beweerde herkomstregio.”

Verzoeker werpt hiertegen op dat hij bijna twee jaar lessen Frans volgt en dat hij nu dus “een beetje (kan) lezen en schrijven”. Tevens stelt hij een facebookprofiel te hebben opgericht op basis van zijn opleiding in België. Dit verklaart echter niet hoe het komt dat hij destijds op de DVZ – toen hij nog geen lessen Frans volgde – verschillende documenten telkens met dezelfde handtekening kon ondertekenen, wat zeer merkwaardig is voor iemand die beweert analfabeet te zijn.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig is uit zijn beweerde herkomstregio, met name Masor China, in het district Hesarak van de provincie Nangarhar in Afghanistan. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met Daesh en de taliban, blijkt eens te meer uit de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen:

“Zo legde u ten eerste geen enkel document neer ter staving van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend (zie supra). Zo verklaarde u van Daesh een dreigbrief te hebben ontvangen (CGVS, p. 18). Wanneer u die had ontvangen, wist u niet. Gepolst naar de inhoud van die brief, verklaarde u vreemd genoeg dat er “Niets speciaal” in stond en het enkel diende om mensen af te schrikken (CGVS, p. 19). Waarom zij dan in de eerste plaats een brief zouden schrijven is sowieso al vreemd. Dat u bij de DVZ nog had verklaard dat zij eisten dat u zich zou aansluiten bij Daesh (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), is nog vreemder. Hierop gewezen, verklaarde u dat enkel de taliban u wou inlijven. Gepolst naar de datum van ontvangst van de tweede dreigbrief, moest u ook het antwoord schuldig blijven. U had geen idee wie deze brieven had ondertekend, noch had u deze brieven meegebracht. U wist niet dat het belangrijk was. Tot slot dient te worden vermeld dat u van deze problematiek tijdens gesprek in het kader van uw (beweerde) situatie als Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) geen melding had gemaakt. Zo vreesde u toen enkel ontvoeringen door Daesh. U ontkende. (CGVS, p. 20). Wat er ook van zij, ook de vaststelling dat uw familie, ondanks alles, nog steeds thuis zou wonen (CGVS, p. 8), ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering in Afghanistan door de taliban zelden tot nooit voorkomt. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Rekrutering door de taliban is aldus hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Op de vraag waarom de taliban net u wilde rekruteren, gaf u enkel aan dat dat is wat zij doen. Waarom zij net u zouden rekruteren, aangezien u zelfs geen ervaring had met wapens, is onduidelijk (CGVS, p. 23). U hebt aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat uw situatie van bovenstaande informatie zou afwijken."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit het dorp Masor China, in het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaansluiting dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN